[1]व्यतिः, व्यायना, विव्ययिषा, वाव्यया ;
व्ययनम्, व्यायनम्, विव्ययिषणम्, वाव्ययनम् ;
व्ययित्वा, व्याययित्वा, विव्ययिषित्वा, वाव्ययित्वा ;
प्रव्यय्य, प्रव्याय्य, प्रविव्ययिष्य, प्रवाव्यय्य ;
व्ययम् २, } व्यायम् २, } विव्ययिषम् २, } वाव्ययम् २ ; }
व्ययित्वा २, } व्याययित्वा २, } विव्ययिषित्वा २, } वाव्ययित्वा २. }

(1656) "व्यय वित्तसमुत्सर्गे" (X-चुरादिः-1932. सक. सेट्. उभ.)

अदन्तः ।

'वित्तत्यागे व्यययति व्ययति व्ययते गतौ ।' (श्लो. 150) इति देवः । 'व्यय गतौ' इति, 'वित्तसमुत्सर्गे' समुत्सर्गस्त्यागः । वित्तयति,..... व्यय वित्तसमुत्सर्गे इति सभ्याः" इति क्षीरतरङ्गिण्यां दृश्यते । इतः पूर्वं चुरादावग्रे 'व्यय क्षये' इति पठित्वा 'व्यप व्यय इति कौशिकः, व्युदि व्यय इति नन्दी' इति च तत्रोपात्तमपीहानुसन्धेयम् । 'षट्ट हिंसायाम्' (चुरादौ) इत्यत्र "इह 'व्यय क्षये' इति नन्दी पठति । व्यपेत्यपरे । मैत्रेयदेवादयस्तु उभयमपि न पठन्ति" इति धातुवृत्तौ दृश्यते । काशकृत्स्नेनापि 'व्यय क्षये' 'व्यय वित्तसमुत्सर्गे' इति पृथक्त्वेन पठितम् ।

व्ययकः-यिका, विव्ययिषकः-षिका, व्याययिता-त्री, विव्याययिषिता-त्री ; इत्येवमादीनि रूपाणि ऊह्यानि । अस्य धातोः अदन्तपाठसामर्थ्यात् ण्यन्ते ण्यन्तप्रकृतिकसन्नन्ते च सर्वत्र अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वात् उपधावृद्धिः नेति ज्ञेयम् । बाहुलकात् णिजभावपक्षे शानचि-[A]अपव्ययमानः इति ।

(1657) "व्युष दाहे" (IV-दिवादिः-1114. सक. सेट्. पर.)

धातुरयं "दन्त्योष्ठ्यादिः मूर्धन्यान्तश्च । तथा च वैद्यके (सुश्रुते 1-44) त्रिकटुकपर्याये व्योषशब्दः पठ्यते । अयमन्त्ये पुषादौ विभागे (अर्थे) पठिष्यते । क्वचित् (तरङ्गिण्यादौ) उभयत्र विभागार्थो दन्त्यान्त ओष्ठ्यादिश्च

---

1. क्तिनि वलिलोपे रूपमेवम् ।

A. 'पृष्ठेऽपव्ययमानस्तु..... ।' मनुः (8-60) ।